

1313 ⁵/₉ 18: 2. Beh. af F. t. L. om Afløsning af Grundbyrder i Korn eller andre Varer. 1314

de faar Ret til at optage det fulde Beløb, naar den aarlige Renteydelse ikke overstiger $4\frac{1}{2}$ pCt. Flertallet formoder, at der ikke herved sker efterfølgende Pant-havere nogen Forurettelse, da Forholdene har udviklet sig saaledes, at $4\frac{1}{2}$ pCt. maa siges at være den normale Rente, lige saa vist som 4 pCt. har været det tidligere igennem mange Aar, og de paagældende Yderes Stilling faktisk forbedres derved, at deres Udgift til dette Øjemed gaar ned til ca. Halvdelen af, hvad de har maattet udrede i de senere Aar, saaledes at de bliver bedre i Stand til at opfylde deres øvrige Forpligtelser.

Ændringsforslag Nr. 4 taler for sig selv, det behøver jeg ikke at motivere yderligere. Ændringsforslag Nr. 5 er en nødvendig Følge af Ændringsforslaget under Nr. 1.

Til Slutning skal jeg rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister angaaende Forstaaelsen af Lovforslagets § 3, navnlig vedrørende en særlig Klasse af Arvefæsteyderne, nemlig de Statshusmænd, der har eller hidtil har haft Arvefæsteafgifter at udrede og altsaa er kommet med ind under Afløsningen. Naar der nu ved dette Lovforslag, for saa vidt det bliver vedtaget i den her foreslaaede Skikkelse eller lignende, gives Tilladelse til, at det Laan, der optages, maa gaa ind paa den samme Plads med Hensyn til Pantesikkerhed, som Afgiften hidtil har haft, saa forstaar jeg det vel rigtigt saaledes, at dette ogsaa gælder for Statshusmændene, saaledes at hvis de i et Pengeinstitut eller paa anden Vis skulde optage et Laan til Afløsningen, saa har de ogsaa Ret til at give den samme Sikkerhed for et saadant Laan; men jeg vilde gerne i denne Forbindelse spørge — og det kan maaske Landbrugsministeren ikke besvare alene, men eventuelt i Forstaaelse med Finansministeren — om det for disse Arvefæsteres Vedkommende, altsaa de Statshusmænd, der har Arvefæste paa deres Ejendom, ikke vilde være naturligt, at man fra Ministeriets Side var villig til af Statskassen at yde dem et Tillægslaan af den fornødne Størrelse til det Statslaan, de i Forvejen har, for saa vidt det samlede Laan ikke derved overskred den Grænse for Statslaans Ydelse, som er trukket i Lovens

§ 13, altsaa det oprindelige Laan og Tillægslaanet tilsammen ikke overskred 9 000 Kr.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget med de foreslaaede Ændringer til Vedtagelse.

Sporon-Fiedler: Det var jo ikke nogen lang Levetid, den sidste Lov om Arvefæstevæsenet fik. Det var formentlig grundet paa den knappe Tid, man havde til dens Behandling. Jeg ved meget godt, at det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) ikke fandt det passende at sige, at det var grundet paa Jaskeri, og det kan ogsaa være, at Udtrykket var uheldigt valgt. Det var ikke mig, der brugte det, men jeg synes i alt Fald, at man hellere maa sige, at det var manglende Tid, der bevirkede det daarlige Resultat, end at det var svigtende Evne til at lave noget brugeligt. Faktisk er det, at Loven har vist sig ikke at kunne anvendes i Praksis. Da vi sidst havde behandlet dette Emne, kunde det konservative Folkeparti af principielle Grunde ikke gaa med til det den Gang forelagte Forslag, derfor stemte Partiet imod den nugældende Lov, baade i Folketinget og i Landstinget. Vor Opfattelse er ikke blevet ændret i de mellemliggende fem Maaneder. Men man maa jo erkende, at Forholdene ligger noget anderledes nu, da vi faktisk har en Lov paa det paagældende Omraade, og da det nu faktisk kun drejer sig om en Ændring i den bestaaende Lov. Vor Holdning maa derfor blive noget ændret. Men, som sagt, den Opfattelse, vi gjorde gældende i Foraaret, nærer vi fuldt ud endnu. Vi er vedvarende af den Mening, at dette er en Byrde, der netop er meget let at bære for de paagældende Ydere, idet Byrdens Størrelse retter sig efter Evnen til at bære den. Den er stor med høje Priser og lav med lave Priser. Efter min Mening kan man ikke godt tænke sig en bedre Maade at have en Byrde formuleret paa end netop denne.

Det er muligt, at der i sin Tid, da man indførte Arvefæste, har gjort sig gældende den Betragtning hos Ejeren, at han gerne vilde have en vedvarende — jeg vil ikke sige Medejendomsret, men i hvert Fald Interesse i den Ejendom, han afhændede, gennem skiftende Tider. Men man kan ogsaa tænke sig det Tilfælde, at Køberen var interesseret